

Nyt på tværs

Tvær-
kulturelt
CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent
arbejde i Danmark

Nr. 4 – december 2017 – 23. årgang

Samtalecafé om flygtningeliv

I en samtalecafé på Tværkulturelt Centers konference i november blev overrabbiner Bent Melchior interviewet om flygtningeliv dengang og i dag af den eritreanske flygtning og tidligere journalist Abel Zehmret. **Side 7**

SET FRA ET ASYLCENTER

Unge fortæller.
Side 3-5

Velkommen her

Glimt fra Tværkulturelt
Centers netværk 2017.

Side 2

Min barndoms jul

- på Taiwan, i Sarajevo
og Kirkuk.

Side 2

Min far havde kun mig

17-årige Amin fra Iran
flygtede til Danmark
sammen med sin far.

Side 3

Sammen på tværs

Gudstjenester og møde-
steder på 43 sprog.

Side 6

Fra Bhutan til Brovst

FN-kvoteflygtninge:
Den danske kirke er
også vores kirke.

Side 7

På flugt i fire år

Interview med 21-årig
kurdisk pige på udrejse-
center.

Side 5

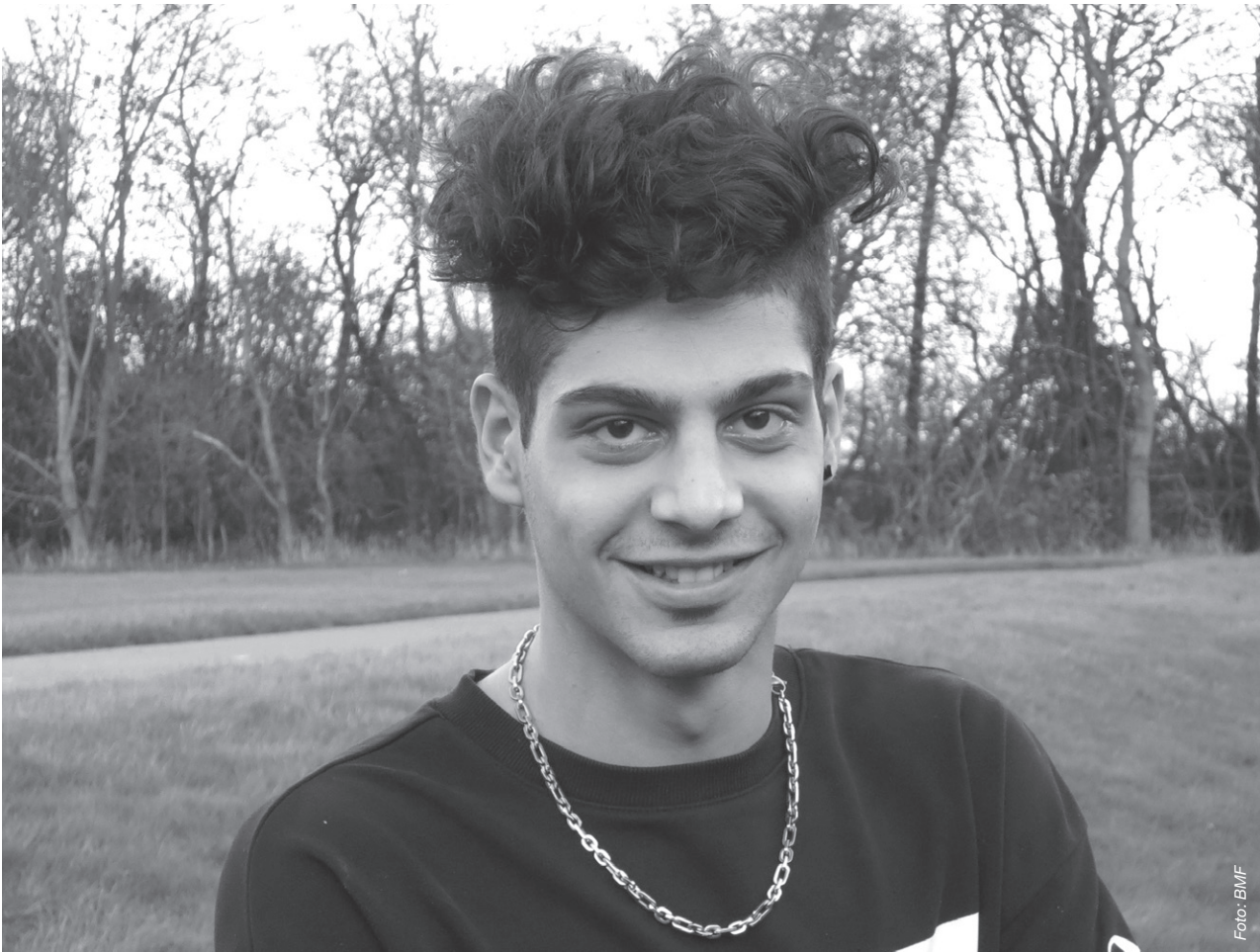
Hagos betyder glæde

Tidligere soldat genfandt
glæden i en kirke
i Holstebro.

Side 4

Stjernestunder i Allerød
Cykelværksted for flygtninge
modtog pris. **Side 8**

Klangen af et menneske

Nåde og nærvær: Tænd lys for en flygtning

Redaktøren har ordet

Ved indgangen til et nyt år har vi brug for en ny fortælling om flygtninge og migranter. En fortælling, der sætter mennesket i fokus i stedet for tal og statistikker. For den entydigt negative fortælling, der ofte vinder spalteplass, er ikke alene usand. Den er også ødelæggende for oplevelsen af nærhed, fællesskab og samhørighed mellem mennesker.

I snart 25 år har *Nyt på tværs* givet stemme til flygtninge, asylansøgere og migranter, der har fundet vej til Danmark. Menneskeskæbner er rullet hen over avisens spalter. Nogle var her kun en kort tid, inden de rejste videre eller blev udvist til en uvis skæbne. Andre er i dag fuldt integreret i det danske samfund. Alle har de været med til at gøre os klogere på, hvordan livet også kan være - set med andre øjne.

Ethvert menneske har sin egen klang og rummer en særlig historie. I mødet med et andet menneske starter vi altid forfra. For vi kender ikke koden. Det gør kun den anden. Men vi kan lære at nærme os med ydmyghed og være nærværende, lyttende og spørgende. Hvordan er det at være flygtning i en verden, hvor det bliver stadig sværere at finde et sted at flygte hen? Hvordan er det at være den anden? Disse historier skal fortælles. Og nogen skal lytte.

Vi lever i et samfund, der aldrig har været rigere. Derfor har vi overskud til at række hånden ud til mennesker på flugt. Derfor har vi også råd til at modtage særligt sårbare FN-kvoteflygtninge. Mange af de mennesker, der i årenes løb er blevet genbosat i Danmark gennem FN, er i dag velfungerende medborgere, der beriger vores samfund og kirkeliv. Vi bliver ikke rigere ved at afslå at hjælpe mennesker i nød. Tværtimod.

Som kirke har vi ansvar for at samle viden om virkeligheden og være en stemme for dem, der ikke selv har nogen stemme. For de flere hundrede afviste asylansøgere på danske udrejsecentre er det afgørende, at nogen fortæller verden, at den eneste lov, de har overtrådt, er en udrejsefrist. De er ikke kriminelle. De er her, fordi de er bange for at rejse hjem. Mange er kristne unge, der har et berettiget håb om i den kristne menighed at finde forståelse og medmenneskelighed.

I en tid, hvor medfølelse med verdens flygtninge har trange kår, er det vigtigt med konkrete markeringer af samhørighed. Derfor er det glædeligt, at Københavns Domkirke har tradition for at lade asylansøgere bære lys ind i kirken ved en lysgudstjeneste i december med forbøn for verdens flygtninge. I år var processionen længere end sædvanligt. For selv om antallet af nye asylansøgere er faldet markant det seneste år, er verden ikke blevet fredeligere. De tavse ansigter i stearinlysenes skær minder os om vores ansvar for at give trøst, opmuntring og nærhed, hvor det er menneskeligt muligt. Og så må vi sammen høre budskabet om, at nådens Gud har tændt lys i vores mørke. Må adventstiden påny minde os om, at Gud selv blev menneske i et flygtningebarn og også i dag møder os i asylbarnet, flygtningen og den fremmede.

Birthe Munck-Fairwood

Velkommen her

Glimt fra Tværkulturelt Centers netværk 2017

Arabisk menighed i Vigerslev

En søndag om måneden er der gudstjeneste på arabisk i Vigerslev Kirke i menighedsfællesskabet Greater Love, der støttes af sognemenigheder og Valby-Vanløse Provsti. Også Christianskirken i Aarhus har et folkekirkeligt tilbud til arabisktalende.

Nabil Astafanos • 2993 4900 • greaterlove@mail.tele.dk

Asylansøgere lærte om kristendom

I Hjørring, Holstebro, Brønderslev, Hviding, Nørre Løgum, Kolding, Hillerød, København, Rønne og flere andre byer har iranske og afghanske asylansøgere deltaget i kristendomskurser i folkekirker. Det skønnes, at mindst 500 er blevet døbt i folkekirken eller en frikirke inden for de seneste år.

Carsten Ørum Jørgensen • 9742 3848 • coj@km.dk

Bibelcafé i Bording

Omkring 60 afviste asylansøgere fra Udrejsecenter Kærshovedgård ved Ikast deltager i ugentlig bibelcafé og gudstjenester i Bording Kirke, der tilbyder fællesskab og nærvær til mennesker i en usikker livsfase. Transport koordineres af frivillige fra kirken og Indre Mission. Mindst 40 kirker og mødesteder tilbyder bibelcaféer med samtale om den kristne tro.

Lindvig Osmundsen • 8686 1051 • ljo@km.dk

Danskundervisning på Israels Plads

1.400 udlændinge fra 110 nationer benyttede Internationalt Kristent Centers tilbud om gratis dansk- og engelskundervisning i missionshuset Bethesda i København, hvor der også tilbydes juridisk rådgivning. IKC er en del af Indre Missions Tværkulturelle Arbejde og tilbyder også sprogundervisning i Aarhus.

Majken Rokni • 3332 5939 • majken@ikcenter.dk

International Strik på Østerbro

Der strikkes, snakkes og hygges på tværs af kulturer og generationer i Nazaret Kirke, når kirkens hollandskfødte kirke- og kulturmedarbejder samler danske og nydanske kvinder fra sognet til kreativ eftermiddag.

Els de Groot • 4248 9288 • edg@fredensognazaret.dk

Kolding International Voices

Et internationalt kor samler 50 sangglade danskere og nydanskere i Simon Peters Kirke i Kolding to gange om måneden. Det populære kor er en aktivitet under Kolding International Congregation, der støttes af Kolding Provsti.

Elizabeth Padillo Olesen • 3045 0414 • bethpadillo5@gmail.com

Konferencer og sommerlejre

400 danskere, flygtninge og migranter deltog i inspirationskonferencer, hvor Tværkulturelt Center var arrangør/tovholder, og over 700 deltog i sommerens syv tværkulturelle sommerlejre arrangeret af kirkelige organisationer og sognekirker - heriblandt mange iranere.

www.tvaerkulturelt-center.dk • Else Wiwe • 2578 6267 • ew@dlim.dk

Lektiecafé i Græsted

Flygtningebørn fra Syrien får hjælp til at lære dansk i Græsted Kirkes lektiecafé, hvor frivillige i alderen fra 14 til 85 år træner svære danske ord og støtter børnene i at bruge sproget. Kirken har desuden startet en jobcafé for flygtninge. Der findes omkring 65 kirkelige sprogcaféer ud over landet.

Troels Toft • 4240 2489 • trt@km.dk

Lysgudstjeneste for verdens flygtninge

Asylansøgere og herboende flygtninge gik i lysproceSSION sammen med biskop Peter Skov-Jakobsen og præster fra stiftet, da Københavns Domkirke i december for 11. gang inviterede til forbønsgudstjeneste for verdens flygtninge.

Thyra Smidt • 3321 2703 • ts@danmission.dk

Migrantpræster mødtes i Middelfart

70 migrantpræster og menighedsledere delte erfaringer om at være menighed i Danmark, debatterede med biskop Elob Westergaard og drøftede samarbejde med folkekirken på årets inspirationsdage i Middelfart.

www.tvaerkulturelt-center.dk

Persisk nytår i Ølby

I april inviterede kristne iranere til persisk verdensmiddag med Haft-Sin bord i Ølby Kirke i anledning af det iranske nytår Nowruz. Blandt deltagerne var også imamen fra en nærliggende moské. Mindst 100 kirkelige mødesteder tilbyder hvert år spisefællesskaber på tværs af kulturer.

www.tvaerkulturelt-center.dk

Venskabskontakter i Kolding

Gennem Tværkulturelt Kirkeligt Netværk i Kolding har 40 flygtningefamilier og enlige fået en dansk venskabskontakt. Netværket koordinerer også middage på tværs på skift i syv kirker og to IM-samfund i provstiet.

Elsebeth Fischer-Nielsen • 2015 0089
elsebethfischer@hotmail.com

Praktikpladser i Holstebro

Kirkernes Integrations Samarbejde (KIS) har formidlet 10 praktikpladser til flygtninge og asylansøgere og ni venskabskontakter til nydanske familier. På fælles website findes samlet information om kirkernes tilbud til flygtninge og nydanskere i Holstebro.

Inge-Margrete Jacobsen • 5192 9056 – inge-margrete@webspeed.dk

Fotos: BMF

Min barndoms jul – på Taiwan, i Sarajevo og Kirkuk

“ Jeg voksede op på Taiwan i en kristen familie, der tilhørte den presbyterianske kirke. På Taiwan er julen udelukkende en kommerciel fest, der handler om gaver, forbrug og gode middage. Størstedelen af befolkningen er taoister og buddhister. Det kristne mindretal udgør kun omkring fire procent. For de kristne var julen en meget travl tid, for vi ville gerne vise, at julen handler om Jesus Kristus. Mange kender ikke den kristne jul, så det var vigtigt for os at tale om, hvad julen betyder. I december inviterede kirkerne til forskellige aktiviteter hver aften, og vi tog ud og sang julesange på hospitaler. I vores hjem havde vi et lille plastikjuletræ. Vi sendte også håndskrevne julekort til familie og venner, men ellers var julen ikke en familiefest i hjemmene. I den kinesiske menighed i København er de fleste studerende eller yngre graduates, der rejser i julen, så vi har tidlig julegudstjeneste midt i december. Juledag samler vi somme tider dem, der bliver tilbage, og laver dumplings og dampede boller.

Ruth Chia-Ying Lee
Østerbro (Taiwan)
Chinese Church in Copenhagen

“ Jeg er født i Sarajevo i Bosnien i en serbisk-ortodoks familie. I vores kirke fejrer vi jul den 7. januar. Juleaften gik min far i kirke og kom hjem med en badnjak - en egegren, som præsten havde velsignet. Meget tidligt julemorgen kom et familiemedlem med en håndfuld hvedekorn, som han kastede ind i huset og råbte: "Kristus er født!" Og vi svarede: "Han er sandelig født!" Så var det jul. Julemorgen gik alle til nadvergudstjeneste, og bagefter spiste vi julemiddag. Op til jul fastede vi i seks uger, så julemåltidet var noget helt særligt. Jeg kan stadig mærke glæden, når jeg tænker på dengang. Da krigen kom, blev alt forandret. Mine forældre måtte flygte til Sverige i 1993, og selv har jeg boet i Sverige i 20 år. Som præst for den serbisk-ortodokse kirke i Danmark holder jeg bøn i kirken juleaften den 6. januar. Børnene får små gaver, og alle får en egekvist med hjem. Vi er gerne mellem 400 og 600. Juledag har vi nadvergudstjeneste. De traditioner, vi voksede op med, kan stadig samle os, selv om de fleste har boet her i mange år.

Aleksandar Samardžić
Malmö (Sarajevo)
Præst for Saint George's Serbisk-Ortodokse Menighed i Bavneshøj Kirke

“ Da jeg var barn i Kirkuk i det nordlige Irak, havde de kristne stor frihed. Jeg husker julen som en ganske særlig tid med masser af glæde, nyt tøj og gaver til børnene, julemad, blomster, lys og dekorationer. Mange familier havde et juletræ - også muslimer. Alle kristne havde fri to dage i julen. Den 24. december gik vi til midnatsmesse i den kaldæiske kirke. Kirken var helt fuld. Det var meget spændende for os børn at være oppe så sent. Jeg husker alle lysene i kirken, den særlige duft og præsten, der fortalte, at Jesus blev født juleaften. Julemorgen lå der gaver under hovedpuden eller sengen. Vores forældre sagde, at det var gaver fra Jesus. Efter julegudstjenesten spiste vi kalkun med ris og særlige kubba. I julen besøgte familierne hinanden. Vores muslimske naboer kom også og ønskede glædelig jul. I dag er min familie spredt i mange lande, men vi fejrer stadig Jesu fødsel. I Danmark har vi fået en ny familie i kirken og missionshuset. Deres julefest er også vores julefest.

Zina Rassam
Birkørød (Irak)
Partner i Indre Missions Hus i Birkørød

Min far havde kun mig

17-årig iraner flygtede til Danmark sammen med sin far

Amin kan ikke rigtig huske, hvordan det er at være barn. Han sidder på en stol mellem de to senge på det lille værelse, han deler med sin far i en af de blågrå barakker på Bredballecentret i Jelling, og prøver at genkalde minder fra dengang, da han boede i en stor lejlighed i Irans hovedstad Teheran. Moren var jurist og faren restauratør. Dengang da livet var godt. Før alle årene med frygt og usikkerhed.

– Min far havde en restaurant, hvor jeg gik hen hver dag og spiste kebab og kylling. Min far lavede rigtig god mad. Jeg inviterede også mine venner, for vi kunne spise gratis hos min far. Mine bedsteforældre boede lige i nærheden. Jeg plejede at besøge min farmor hver torsdag. Så spiste vi sammen og snakkede. Jeg elskede min familie meget. Da jeg var seks år, døde min farfar. Han var en meget venlig mand og en rigtig god person, fortæller Amin.

Interneringslejr

Da Amin var 10 år, rejste hans far til Australien. Derefter blev alt anderledes. To år senere blev forældrene skilt.

– Min far fik dårlige venner og mistede mange penge. Hans venner foreslog, at han skulle rejse til Australien. Min far var væk i fem år. I Australien oplevede han meget dårlige ting og forandrede sig meget. De første år havde han to jobs hver dag og arbejdede meget hårdt. Senere blev han interneret i en af de store lukkede flygtningelejre på en lille ø – Christmas Island. Det var meget slemt. Min far var i lejren i to år og fik mange psykiske problemer.

Efter forældrenes skilsmisse blev Amin boende hos sin mor i Teheran men havde fortsat kontakt med faren i Australien.

– I min familie var vi muslimer, men vi havde aldrig været meget troende. I Australien blev min far kristen og døbt. Når vi ringede til ham, fortalte han mange ting om Bibelen og kristendommen. Det lød underligt. Jeg tænkte meget over det, han sagde. Jeg blev helt svimmel! Vi kunne ikke taler frit, for i mit land ved man aldrig, om telefonen bliver aflyttet. Alligevel blev min far ved med at snakke om Jesus, fortæller Amin.

Flygtede sammen

Da Amins far efter fem år vendte tilbage til Iran, var han tydeligt mærket af det lange ophold i den australske interneringslejr. Samtidig blev det hurtigt klart, at han som tidligere muslim ikke kunne blive i Iran.

– Det var meget farligt for min far. I Iran må muslimer ikke skifte religion. I lufthavnen blev han tilbageholdt af politiet og udspurgt om en masse ting, men heldigvis spurgte de ikke, om han var blevet kristen. Så var han kommet i fængsel med det samme. Min far havde ikke længere kontakt med sin familie, så han havde kun mig. Der skete en masse ting. Jeg var midt imellem mine forældre og skulle vælge, hvem jeg ville være hos. Jeg valgte min far, fordi han var alene, og fordi han var blevet kristen.

– Vi rejste til Tyrkiet 27 dage efter, at min far var kommet tilbage. Jeg nåede ikke at sige farvel til min mor. Jeg savner min mor meget. Vi taler tit sammen på Viber og Skype, men jeg ønsker rigtig meget at se hende igen.

“ På en efterskole lærer man en masse dansk.

Amir Allah Bakshi, iransk asylansøger

Et tilfældigt møde i en park i Tyrkiet fik afgørende betydning for Amins trosrejse mod kristendommen.

– I parken var der mange flygtninge som os. En venlig mand gik rundt og legede med børnene. Vi snakkede lidt, og han spurgte, om jeg ville have

en bog som gave. Det var en bibel. Hver aften læste jeg på vores værelse. Jeg læste hele historien om Jesus og tænkte meget. I Bibelen stod der, at Jesus var død på korset for

vores synder. Det var meget anderledes end i Koranen. Mit hoved havde meget travlt.

– Jeg begyndte at bede til Gud: Gud, hvis du elsker mig, så lad mig komme til et sikkert land. Jeg vil ikke dø her. Hvis jeg får lov at fortsætte mit liv, vil jeg være kristen og tro på Jesus.

Efter halvanden måned lykkedes det far og søn at komme videre til Grækenland. Herfra fulgte de den såkaldte Balkanrute op gennem Makedonien, Serbien

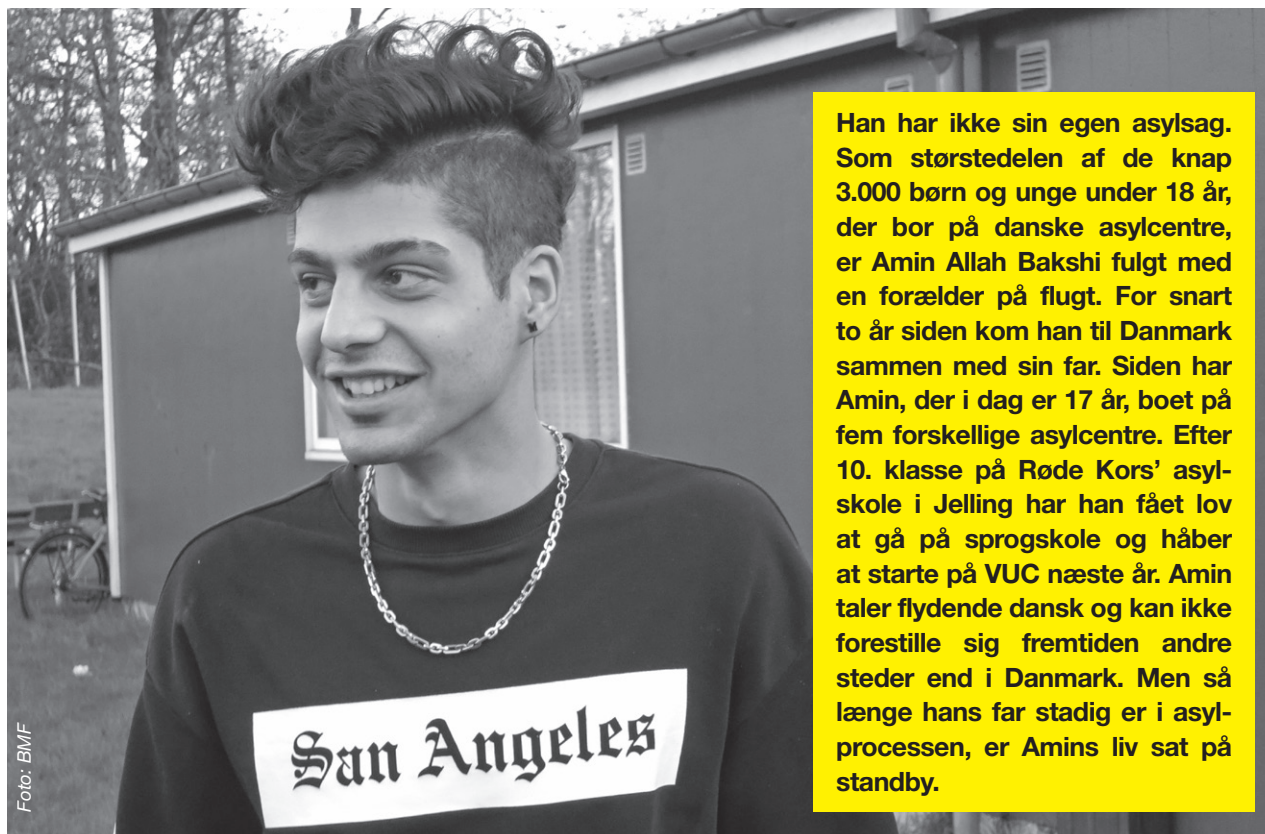

Foto: BMF

Han har ikke sin egen asylsag. Som størstedelen af de knap 3.000 børn og unge under 18 år, der bor på danske asylcentre, er Amin Allah Bakshi fulgt med en forælder på flugt. For snart to år siden kom han til Danmark sammen med sin far. Siden har Amin, der i dag er 17 år, boet på fem forskellige asylcentre. Efter 10. klasse på Røde Kors' asylskole i Jelling har han fået lov at gå på sprogskole og håber at starte på VUC næste år. Amin taler flydende dansk og kan ikke forestille sig fremtiden andre steder end i Danmark. Men så længe hans far stadig er i asylprocessen, er Amins liv sat på standby.

og Slovenien og videre til Østrig og Tyskland.

– Vi kørte med bus og tog eller gik. Somme tider sov vi på jorden. Det var en rigtig hård rejse. Jeg var virkelig bange. Jeg vil ikke huske. Vi betalte en mand for at hjælpe os. Endelig en dag stod vi i Danmark. Jeg kan huske, at det var meget koldt, og at jeg var meget, meget træt. På det tidspunkt havde jeg ikke sovet i to dage.

Døbt i Haderslev

I Danmark blev Amin og hans far sendt til Haderslev, hvor de snart efter ankomsten fik kontakt med en af byens kirker.

– På asylcentret var der mange, der kom i kirken. De inviterede os med. I kirken fortalte jeg, at jeg gerne ville forstå mere og døbes. I fem måneder gik jeg til undervisning hver uge. På centret fik vi også besøg af en iransk dame, der havde boet i Danmark i mange år og virkelig troede på Jesus. Hun snakkede med os om livet og gav os en masse håb og tro på fremtiden.

– Vi var 20 iranere, der blev døbt i kirken i juni sidste år. Vi var bare så glade. Nu var vi kristne. Vi behøvede ikke at være bange længere. Jesus gav os et nyt liv. Jeg ved godt, at det er farligt at rejse tilbage til Iran som kristen, men jeg vil selv bestemme min religion, siger Amin.

Dansk efterskole

Gennem kirken fik Amin tilbud om at blive elev i 9. klasse på Løgumkloster Efterskole. For den unge iraner var det en helt ny verden, der åbnede sig.

– I mit land har vi ikke efterskoler. På efterskolen fik jeg en masse danske venner. Det bedste var at spille fodbold med mine venner. Jeg har altid været god til sport. En gang spillede vi fodbold i sneen! Jeg kunne også godt lide at lære tysk og engelsk. Det sværeste var at læse H.C. Andersen, griner Amin, der var den eneste elev fra Iran.

– I begyndelsen var det lidt svært med sproget, for unge snakker meget hurtigt. Jeg kan også snakke mit eget sprog meget hurtigt! Men man lærer en masse dansk på en efterskole, og jeg har stadig kontakt med mange af mine venner. Selv om de bor langt væk, deler vi billeder på Snapchat.

Efter syv måneder på efterskolen var det en stor omvæltning for Amin at vende tilbage til hverdagen på et asylcenter.

– På efterskolen havde jeg levet som andre unge. Nu var det slut. Det var meget træls. På et asylcenter har alle problemer. Mens jeg var væk, var min far flyttet til et andet center, hvor vi heldigvis hurtigt fik gode venner i kirken og missionshuset. Men efter nogle måneder lukkede centret. Så skulle vi flytte igen.

I Jelling hjælper Amin med at oversætte fra dansk til farsi i kirken, hvor far og søn kommer til gudstjenester og også deltager i bibelundervisning og et spise-fællesskab.

Mange drømme

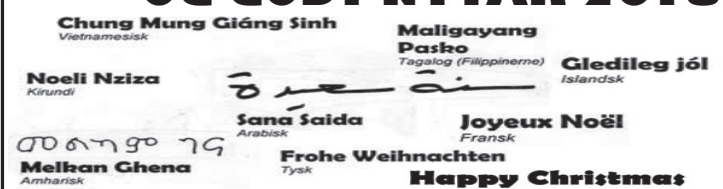
Efter knap to år i ingenmandsland har Amin ikke opgivet håbet om at få et liv som andre unge og fortæller med varme i stemmen om kæresten, han har mødt på asylcentret.

– Hun er fra Syrien og en rigtig sød pige. Hun tror også på Jesus. Jeg har mange drømme i mit hoved. Hvis min far og jeg får opholdstilladelse, vil jeg gerne være politibetjent. I Iran var jeg livredder. Jeg vil gerne mange ting. Men lige nu drømmer jeg bare om at få opholdstilladelse – og at se min mor igen.

Interviewet er ved at være slut. Amin rejser sig og går ned i fælleskøkkenet. Et øjeblik efter kommer han tilbage med salat og nylavede kebabber.

– Skal vi synge et bordvers, spørger han og synger for med klar stemme: *Alle gode gaver, de kommer ovenned, så tak da Gud, ja pris dog Gud, for al hans kærlighed.*

GLÆDELIG JUL OG GODT NYTÅR 2018

Solen titter frem gennem de tunge novemberskyer over Asylcenter Holstebro, hvor Hagos Tesfay Gebremikael byder velkommen på næsten fejlfrit dansk.

– Jeg bor lige derhenne, siger han og peger med tommelfingeren over skulderen på en nærliggende bygning på det tidligere kursuscenter, der har været hans hjem det sidste halve år. Den 32-årige familiefar fra Eritrea kom til Danmark som asylansøger tidligere på året og er blandt de 279 eritreanere, der har søgt asyl pr. 31. oktober. På en café inde i byen fortæller han sin historie.

Tekst og foto:
Ann Juul Kjøstrup

Hagos betyder glæde

Tidligere soldat fra Eritrea genfandt glæden i sognekirke i Holstebro

Eritreanere i Danmark

Af eritreansk herkomst: 4.754
Heraf danske statsborgere: 304
Asylansøgere 2015/16: 2.014

På den korte tid, Hagos Tesfay Gebremikael har været i Danmark, er det næsten lykkedes ham at knække koden til det svære danske sprog. Og selv om det stadig kan være svært at finde de rigtige glosser, er han ikke sen til at demonstrere sine ny erhvervede sprogkunderskaber.

Værelset på asylcenteret deler han med to landsmænd og en mand fra Afghanistan, så der er ikke meget plads til gæster eller privatliv på de få kvadratmeter. Derfor foretrækker han at mødes et andet sted. Men det afholder ikke Hagos fra at være en gæstfri vært for den tilrejsende.

Nationaltjeneste

Han fortæller om barndommen i en lille by en times kørsel fra hovedstaden Asmara.

– Her boede jeg sammen med mine forældre i et hus, hvor mine forældre også drev en lille forretning i vores dagligstue. De solgte alverdens småting og tjente på den måde til dagen og vejen. Jeg gik i skole til 11. klasse og var rigtig god til fysik og matematik, husker Hagos, der drømte om en fremtid som elektriker. Drømmen har han stadig.

Men i 2008 blev han indkaldt til den tvungne militær-tjeneste, som alle unge eritreanske mænd og kvinder er forpligtet til. Det betød, at de personlige drømme blev sat på standby.

– Jeg gjorde min pligt og håbede, at jeg derefter selv kunne få lov at bestemme over mit liv. Men efter endt militærtræning fik jeg besked på, at jeg skulle være soldat på ubestemt tid. Det var ikke det, jeg ønskede, men jeg fik at vide, at sådan skulle min fremtid se ud. I mit hjemland bliver man ikke spurgt, hvad man har lyst til.

“ Hvis politiet havde opdaget os, var vi blevet skudt.

Hagos Tesfay Gebremikael
Asylansøger fra Eritrea

– Igen gjorde jeg, hvad der forventedes af mig. Jeg gjorde min pligt. Endnu et år gik, men efterhånden blev det klart for mig, at jeg ikke kunne forliges med livet som soldat. Jeg besluttede mig for at flygte, selv om det var meget farligt. Jeg stak af og begav mig tilbage til min hjemegn, hvor jeg levede skjult de næste fire år, forklarer Hagos.

Flygtede om natten

Han fortsætter med at fortælle, hvordan et liv kan udforme sig, når man lever skjult i sit eget land.

– Det bedste, der skete, var, at jeg mødte min kone Abiot. Vi blev gift og fik en søn. Jeg havde arbejde inden for landbruget, og i flere år havde vi et godt liv. Men så ændrede alt sig. I 2013 fik politiet nys om, hvor jeg gemte mig, og en dag kom de til vores hus og tog mig med.

Det næste halve år var Hagos under skarp bevogtning. De første fire måneder var han fængslet. Han fortæller om de umenneskelige forhold i de berygtede eritreanske fængsler, hvor tortur, mishandling og alle tænkelige ydmygelser er udbredt.

– Til sidst var min krop så medtaget, at jeg endte på hospitalet. Der lå jeg i to måneder, indtil min krop var helet så meget, at jeg kunne handle.

Så flygtede Hagos igen. Det lykkedes ham at komme tilbage til sin fødeegn, hvor en moster tog ham ind i sit hjem og plejede ham.

– Min kone var flygtet til Etiopien og havde taget vores lille dreng med. Jeg vidste ikke, hvornår eller hvordan vi kunne være sammen igen. Efter et stykke tid planlagde jeg sammen med to venner at flygte til Etiopien. På det tidspunkt havde jeg ikke set min kone og min søn i over et år. Vores by lå tæt ved den etiopiske grænse, og som mange andre før os forlod vi vores fædreland i ly af natten og gik over grænsen. Hvis politiet havde opdaget os, var vi blevet skudt. Heldigvis gik det godt. Vi nåede over grænsen til Etiopien, hvor vi foreløbig var i sikkerhed.

Genforenet med familien

I Etiopien blev Hagos genforenet med sin kone og lille søn, og for en tid prøvede de at få en hverdag til at fungere i et land, hvor de levede på tålt ophold. Hagos fik job som tjener på et hotel, og sønnen, der efterhånden var blevet fem år, kom i skole. Med økonomisk hjælp fra Hagos' to fætre i USA løb hverdagen rundt.

– Men vi vidste, at vi altid skulle holde lav profil og ikke skabe opmærksomhed omkring os selv eller beklage os over noget. Gør man dét som eritreaner i Etiopien, kan man være sikker på at blive sendt tilbage. Der var hele tiden en stor risiko. Det var et liv uden fremtid.

Efterhånden blev situationen så uholdbar, at Hagos besluttede at prøve at komme til Europa.

– Mine fætre i USA sendte penge og finansierede menneskesmuglere, der skulle hjælpe mig med at komme afsted. De sørgede for de papirer, der sammen med et falsk id-kort fik de etiopiske myndigheder til at udstede et pas til mig. Jeg fik også visum til Danmark. Hvis man har penge, kan alt lade sig gøre i Etiopien. På det tidspunkt var min kone gravid med vores datter. En tidlig morgen tog jeg afsked med min familie og gik om bord på et fly til Danmark, fortæller han.

Troen giver styrke

På asylcenteret i Holstebro drømmer Hagos om at se sin familie igen. Hans lille datter Aida har endnu ikke mødt sin far, og Hagos har kun et billede af den fire måneder gamle baby at forholde sig til. Når savnet bliver ubærligt, sætter han høretelefoner i ørerne og lytter til kristne sange på tigrinya.

– Sangene fra min kirke derhjemme beroliger mig og giver mig håb. Mit navn Hagos betyder glæde, siger han med et smil og fortæller, hvordan han om søndagen med glæde deltager i gudstjenesterne i en nærliggende kirke i Holstebro. Selv om han er vokset op i den ortodokse kirke, havde han allerede som ung kontakt med en protestantisk kirke, som han følte sig draget til.

– Jeg har haft mange stærke oplevelser i den protestantiske kirke i Eritrea. Da jeg kom til Danmark, havde jeg endnu en oplevelse, der viste mig vej til den lokale kirke her. Da jeg lå i min seng på asylcenteret, fik jeg øje på en sætning skrevet på mit modersmål

på undersiden af køjen over mig: ”Kun ved Jesus kan vi læges,” stod der. Jeg vidste, at det måtte være skrevet af en protestantisk kristen. Da jeg spurgte mig for på asylcentret, fandt jeg ud af, hvem der havde haft køjen før mig. Det var en eritreaner, der var blevet sendt tilbage til Italien. Det lykkedes mig at få kontakt til ham, og han fortalte mig om den kirke, hvor jeg nu kommer. I kirken finder jeg trøst og styrke til at møde fremtiden.

Nyt om navne

Clement Dachet (42) er ansat som partnerskabskoordinator i Mission Afrika med ansvar for tværkulturelt engagement i Danmark. Han er født i Nigeria, teolog, foredragsholder og tidligere præst i Den Evangeliske Kirke i Vestafrika. Siden 2009 har han boet i Aarhus sammen med sin kone Louise og parrets to børn.

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

Tolkning til farsi

“ I mit hjemland bliver man ikke spurgt, hvad man har lyst til.

Hagos Tesfay Gebremikael
Asylansøger fra Eritrea

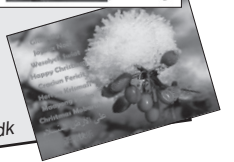

JULEKORT

Filippinsk kunstnerkort
Fred på jord - 7 sprog
Glædelig jul - 10 sprog

3 kort – 10 kr.

Se flere kort: www.tvaerkulturelt-center.dk

Den ungdom jeg aldrig fik

21-årige Shirin har været på flugt i fire år

”Det var ikke sådan, jeg havde forestillet mig min ungdom. Der var så meget, jeg ville med mit liv. Hvor blev alle drømmene af? I dag er jeg 21 år. I fire år har vi været på flugt. Nu er vi her. På et udrejsecenter ved man ikke, hvad der sker i morgen.

Engang drømte jeg om at komme på det iranske landshold i kickboxing. Jeg var meget tæt på. Jeg har dyrket kampsport, siden jeg var ni år, og vundet flere guldmedaljer. Min far støttede mig meget. Jeg kunne mærke, at mine forældre var stolte af mig – deres ældste datter.

Mens jeg gik i gymnasiet, blev jeg forelsket. Mehrdad var syv år ældre og rigtig sød. Vores familier kommer fra den samme landsby i Kurdistan, så vi har leget sammen som børn og kendt hinanden altid. Da jeg var lille, rejste min familie til Teheran, men hver sommer holdt vi ferie hos vores familie i Kurdistan.

Da Mehrdad flyttede til Teheran i forbindelse med sit arbejde, begyndte vi at ses ofte. Vi blev glade for hinanden og besluttede at gifte os. Jeg var 17 år og Mehrdad 24. I Iran er det almindeligt, at man gifter sig tidligt. Vi fik vores egen lejlighed og skulle til at opbygge en fremtid sammen. Vi var unge og forelskede. Jeg drømte om at blive tandlæge, og Mehrdad arbejdede som transportør.

Men efter to måneder fik Mehrdad politiske problemer. Det blev meget farligt for ham. Vi havde under et døgn til at komme ud af Iran. Alt var kaos. Vi kørte med bus om natten over bjergene til Tyrkiet. Det var det nærmeste land. Vores familie hjalp os med penge.

Vi var i Tyrkiet illegalt i to år. Vi levede fra dag til dag. Somme tider fik Mehrdad nogle timers rengøringsarbejde på en restaurant. Vi boede i et muslimsk område, men vi er ikke muslimer. Vi er kurdere og yarier. Efterhånden fik vi mange problemer.

I 2015 søgte store flygtningestrømme mod Europa. Vi havde ikke noget ønske om at flygte langt, men det var ikke længere sikkert for os i Tyrkiet. Vores familie sendte penge, og efter knap en måned nåede vi til Danmark. Vi kunne lige så godt være endt i et andet land. Vi vidste ingenting om Danmark. Vi fulgte bare med alle de andre.

Turen med båd til Grækenland tog seks timer. Vi sejlede om natten. Det var en meget lille båd. Vi var syv personer i båden. Der var kun plads til, at vi kunne sidde på knæ. Det var de værste timer i mit liv. Vi nåede frem klokken seks om morgenen. Da vi stod på stranden, havde vi ingen tanker tilbage.

Som barn drømte jeg om at gå på en strand og lytte til havet og bølgerne. I dag er stranden det værste, jeg kan forestille mig. Somme tider drømmer jeg, at jeg forsvinder som en vanddråbe i havet. Borte for altid.

Vi rejste op gennem Balkan og videre til Østrig og Tyskland. Kun dem, der har prøvet det, forstår. Somme tider sov vi på jorden i en skov. Jeg husker bare, at jeg var bange hele tiden. Bange, når jeg sov. Bange, når

Shirin Zahmatkesh har stadig det hvide dåbslys, som hun fik af præsten, da hun blev døbt i en hvidkalket landsbykirke i Sønderjylland den 9. april. Tre uger senere blev den 21-årige kurdiske pige overflyttet til Udrejsecenter Sjælsmark i Nordsjælland sammen med sin mand Mehrdad Alimoradi (28). Parret har fået afslag på asyl, men da de ikke samarbejder om hjemsendelse, kan de ikke umiddelbart udsendes. På mobiltelefonen viser Shirin billeder fra farens 50-års fødselsdag i hjemmet i Teheran ugen før. Fødselsdagskage og familiefest i en højloftet stue med elegante møbler og fyldte bogreoler. Familien er tydeligvis velhavende. ”Vi kom ikke til Danmark for at få penge. Vi kom for at få sikkerhed. Hvis vi kunne rejse tilbage, sad vi ikke her,” siger Shirin og slukker mobiltelefonen.

jeg vågnede. Bange hvert minut. Når jeg tænker på det, kan jeg stadig mærke angsten.

Kort tid efter at vi var kommet til Danmark, blev vi sendt til Samsø. Da jeg opdagede, at Samsø var en ø, og at vi skulle sejle derover, ville jeg ikke med. Men vi kunne ikke vælge. Det år, vi boede på asylcentret på Samsø, var jeg aldrig nede på stranden.

Det var på Samsø, at jeg for første gang var inde i en kirke. I Iran havde jeg aldrig haft den mulighed. Som barn opfattede jeg mig selv som både yari og muslim. I vores familie havde vi tre særlige fastedage, og min far havde sin religionsbog, men vi holdt også ramadan, og i skolen var der ingen, der vidste, at jeg ikke var muslim. Ikke engang min bedste veninde. I Iran skal alle være muslimer.

På asylcentret kunne vi høre kirkeklokkerne. Jeg var nysgerrig. Hvordan så en kirke ud indvendigt? Fra Iran vidste jeg lidt om kristendommen. I skolen havde vi lært, at der var en profet, der hed Jesus, at han var Marias søn, og at Maria var jomfru. Så en søndag gik jeg ind i kirken. Jeg var begyndt at forstå lidt dansk og kunne høre, at de snakkede om Jesus, og at han gjorde rigtig gode ting. Jeg ville gerne vide mere. På centret fik jeg en bibel på farsi fra en ven og begyndte at læse.

Men så en dag fik vi at vide, at Mehrdads far var død i Iran. Omkring samme tid fik vi afslag på asyl. Vi bare græd hele tiden. Jeg holdt op med at læse i Bibelen. Jeg var meget ung og kunne ikke forstå, hvorfor livet skulle være så svært.

Efter et år blev vi flyttet til et center i Sønderjylland, der lå nabo til en kirke. Mehrdad havde det stadig meget dårligt. Hans sorg var meget stor. Jeg begyndte at komme i kirken flere gange om ugen. I kirken faldt jeg til ro. Jeg spurgte i kirken, om de ville bede for Mehrdad, og efter en tid begyndte han også at komme i kirken. På vores værelse læste jeg højt fra Bibelen. Det gav os en ro, som vi ikke havde kendt før. En dag spurgte præsten, om vi ville døbes. Jeg blev enormt glad. Det ville jeg bare gerne. På det tidspunkt var vi enige om, at kristendommen skulle være vores religion, men Mehrdad ville først lære mere, inden han blev døbt.

For mig var det ikke nogen svær beslutning. Jesus havde

hjulpet os gennem en meget svær periode. I kirken kunne jeg se, at kristendommen styrkede kærligheden og tilliden mellem mennesker. De kristne hjalp hinanden. Jeg troede på Jesus. Kort før vi blev flyttet til Sjælsmark, blev jeg døbt i kirken. Der var bare os, præsten og vores venner.

Nu har vi været i Sjælsmark i syv måneder. En gang om måneden skal vi møde hos politiet. Så forsøger de at overtale os til at rejse hjem. ”I lyver,” siger de. ”I har ingen problemer i Iran. Vi tror ikke på jer. I er bare kommet for at få et bedre liv.” Men hvorfor skulle vi blive her, hvis vi ikke havde problemer i vores land? Det her er ikke det liv, vi ønsker os. Selvfølgelig tog vi tilbage, hvis vi kunne. Vi er ikke kriminelle. Vi er bare bange.

Det er vigtigt for os, at nogen lytter til os. I Danmark er det, som om vi ikke eksisterer længere. På et udrejsecenter får man ingen penge og må ikke lave sin egen mad. Men kirken hjælper os meget og giver os mulighed for at komme ud, selv om vi ikke har penge. Flere gange om ugen hjælper vi med at lave mad i en sprogcafé og et kirkehus, og om søndagen kommer vi i den kirke, hvor Mehrdad snart skal døbes. Vi har også frivillig praktik i et aktivitetshus. At komme ud giver os en følelse af, at vi stadig er mennesker.

Hvis vi får lov at bo i Danmark, vil jeg læse til tandlæge. Jeg vil gerne hjælpe mennesker, der ikke har penge, gratis. I min familie er vi vant til at hjælpe andre. Da der for nylig var jordskælv i Kurdistan, pakkede min far bilen og kørte de otte timer fra Teheran med mad, vand og tæpper for at hjælpe.

Jeg tænker meget på min familie - min stærke far, min dejlige mor, min lillesøster på 18 år og min lillebror på 10. Vi snakker næsten hver dag på de sociale medier. Jeg har fortalt min mor, at jeg er blevet kristen. Hun siger, at hvis vi har det godt i kirken, skal vi bare tro på Gud og kirken og Jesus. Jeg beder Gud om at passe på min familie.

Hver dag beder vi meget til Gud. Vi beder om, at han vil give os håb, så vi ikke giver op. I dag har vi Jesus i vores hjerter. Vi tror på, at Gud vil åbne en fremtid for os. Jesus vil hjælpe os. Det er ikke så svært for ham.

Fortalt til BMF

Yari religionen: Kurdisk monoteistisk religion stiftet i 1400-tallet af Sultan Sohak. Omkring 500 kurdere i Danmark har yari-baggrund.

” Hvis vi får lov at bo i Danmark, vil jeg læse til tandlæge.

Shirin Zahmatkesh, afvist kurdisk asylansøger

Støt Tværkulturelt Center

GIV EN JULEGAVE

Gaver til Tværkulturelt Center er med til at give flygtninge og migranter en stemme og er helt nødvendige for Centrets arbejde.

Hjertelig tak • Merci • Shukran • Thank you

Alle gaver er fradragsberettigede.

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231 • Giro 770 – 7231

Fra Bhutan til Brovst

FN-kvoteflygtninge: Den danske kirke er også vores kirke

Da familien Ghatani for otte år siden flyttede ind på en stille villavej i den lille landsby Halvrønnen få kilometer fra Brovst, kom de danske naboer på besøg med en blomst den første dag. Samme dag fik familien også besøg fra den lokale baptistkirke.

– At komme til Danmark fra en flygtningelejr i Nepal var en kæmpe omvæltning. Det var som at komme til en fuldstændig ny verden. Det betød utrolig meget, at danskere kom og sagde velkommen. Vi fik en varm følelse i hjertet. I Danmark var alt bare anderledes – menneskene, husene, maden, sproget, klimaet og kulturen. I Nepal boede vi i en hytte med bambusvægge, plastiktag og jordgulv uden indlagt vand. Den første tid i Danmark kunne vi slet ikke forholde os til det hele. Vores hoveder var helt tomme, fortæller Kritikan Ghatani, der er uddannet engelsklærer og i en årrække underviste flygtningebørn i Nepal. Som nyuddannet lærer tog hun til Nepal for at hjælpe børnene, da den etniske udrensning var på sit højeste.

– Jeg måtte gøre noget. Flygtningene havde ingen ting og ingen rettigheder. Jeg har altid elsket at undervise børn og vidste, at jeg kunne hjælpe, siger hun.

I dag læser den 45-årige bhutaneser på VUC og drømmer om at tage en dansk uddannelse som pædagog, så hun igen kan arbejde med børn og unge.

Studenterprotester

Da Arjun Ghatani i 1989 måtte flygte til Nepal, manglede han kun få måneder i at afslutte sin lærereksamen.

– Dengang var vi unge og idealistiske. Vi var optaget af tanker om demokrati og menneskerettigheder og begyndte at føre kampagner for forfatningsændringer, fortæller Arjun Ghatani, der var med til at organisere de første flygtningelejre i Nepal med hjælp fra udenlandske nødhjælpsorganisationer. Senere blev han skoleleder i en flygtningelejr på en skole med 8.000 elever støttet af den katolske hjælpeorganisation Caritas.

Som de fleste etniske nepalesere kommer Arjun og Kritikan Ghatani begge fra hindufamilier.

– Vi voksede op med de hinduistiske højtider og spiseregler, men jeg har altid været åben over for andre religioner og fortalere for religionsfrihed. Gennem en tysk hjælpeorganisation fik jeg mulighed for at tage et Bachelordiplom i statskundskab ved et katolsk jesuitercollege i Indien. Det gjorde indtryk på mig at se, hvordan de katolske præster havde opgivet alt for at hjælpe andre. Her hørte jeg for første gang om Jesus, der ofrede sit liv for menneskers synder. Det var helt nyt for mig som hindu og meget anderledes end alt, hvad jeg tidligere havde hørt. I hinduismen kæmper guderne om magt og ære. Jesu eksempel inspirerede mig til at

I begyndelsen af 1990'erne blev 120.000 etniske nepalesere, såkaldte Ihotshampaer, fordrevet fra det lille kongedømme Bhutan i Himalayabjergene, hvor de havde boet i generationer. De endte som statsløse i flygtningelejre i Nepal, hvor de ventede i årevis, indtil UNHCR i 2008 tog initiativ til et genbosætningsprogram, hvor blandt andet Danmark indvilligede i at modtage nogle af de strandede flygtninge. En af de første familier, der kom til Danmark, var Arjun og Kritikan Ghatani og deres tre døtre, der i dag er 25, 20 og 14 år. De endte i Brovst nord for Limfjorden, hvor en gæstfri baptistmenighed blev deres nye familie. Siden 2009 er 875 etniske nepalesere blevet genbosat i Danmark.

tage tilbage til flygtningelejren i Nepal og bruge min uddannelse der i stedet for at søge et velbetalt job i udlandet, fortæller Arjun Ghatani.

Indsamlede vintertøj

Da familien mange år senere som nyankomne kvoteflygtninge blev inviteret i kirke i Danmark, blev hans nysgerrighed vakt.

– Det var en af de første uger, mens vi boede på et nedlagt motel i Blokhus. En kirke havde hørt om os og samlet vintertøj sammen, som de kørte op til os. Da de spurgte, om vi ville med i kirke, sagde jeg ja. Jeg havde aldrig været inde i en kirke. Vi havde fået at vide, at det ikke var let at lære danskere at kende, når man ikke talte deres sprog. Men i kirken kom folk hen og snakkede med os, selv om vi kun talte engelsk. Vi kunne mærke, at de var interesserede i os og gerne ville høre vores historie.

Da familien nogle uger senere flyttede til en permanent bolig i Halvrønnen, begyndte de at komme i den lokale baptistkirke om søndagen. Efter et år vidste Arjun Ghatani, at han ville døbes.

– Det var et naturligt skridt for os. Vi havde ikke valgt at være hinduer. Flere i vores familie var allerede blevet kristne i Nepal. Det afgørende for mig var, at Jesus var død for vores synder, og at Jesus lover os et evigt liv. Det var helt uden for min egen forestillingsevne som hindu. Jeg kunne også godt lide, at kristne ikke har noget kastesystem. Jeg tilhører en lav kaste og min kone tilhører en høj kaste. Det gav os mange problemer i Nepal.

Gæster betyder velsignelse

I dag arbejder den 61-årige bhutaneser som serviceassistent i Jammerbugt Kommune. Fritiden bruger han i Baptistkirken i Brovst, hvor han sidder i menighedsrådet og er en aktiv frivillig medarbejder.

– Den danske kirke er også vores kirke. Derfor har vi ikke behov for en bhutanesisk kirke. Vi vil gerne hjælpe bhutanesere med at finde ind i en dansk kirke, hvor de kan få danske venner og netværk. I dag er vi omkring 25 bhutanesere om søndagen. Som regel har vi oversættelse for dem, der har brug for det, og somme tider synger vi på nepalesisk, fortæller Arjun Ghatani, der tidligere i år tog initiativ til at oprette Bhutanesisk Kristen Forening i Danmark, som han er formand for.

– Vi vil vise, at der er kristne bhutanesere i Danmark, og at vi gerne vil integreres. Vores børns fremtid er her. Derfor skal vi være en del af det danske samfund. Men det er også vigtigt for os at bevare vores sprog

“ Et bhutanesisk ordsprog siger, at mange gæster betyder mange velsignelser.

Arjun Ghatani, kvoteflygtning fra Bhutan

Foto: BMF

og kultur. I foreningen kan vi støtte hinanden og vise danskerne, hvem vi er.

– Vi tror på, at det var Guds plan, at vi skulle til Danmark. Men selvfølgelig savner vi vores land. Bhutan er et meget smukt land med høje bjerge, dale og floder. Bhutanesere er meget sociale og gæstfri mennesker. Et bhutanesisk ordsprog siger, at mange gæster betyder mange velsignelser. Dansk kultur er mere individualistisk. Men i kirken er det anderledes. I kirken har vi fået en ny familie.

BMF

www.moedested.dk

Mød en flygtning

Ny hjemmeside formidler venskabskontakter til flygtninge og kontakt til kirkelige mødesteder, der tilbyder fællesskab, nærvær og medvandring i en krævende livsfase.

Kort om os

Vi er flygtninge.

Vi er her, fordi vi ikke kan være i vores eget land.

Vi er taknemmelige for, at Danmark har taget imod os.

Men alt er nyt for os. Hvordan lever man i Danmark?

Danske venner

Vi vil gerne lære jer at kende.

Vi vil gerne lære det svære danske sprog

og finde ind i det danske samfund,

så vi kan gøre nytte her.

Lad os mødes!

Se oversigt over 250 mødesteder i 110 byer:

www.tvaerkulturelt-center.dk

Lad glæden gro

Glimt fra konference om tro, eksil og eksistens

Kristendommen har til alle tider været forbundet med glæde. Men glæden kommer ikke fra os selv. Fuldkommen glæde findes kun i Kristus og er ikke afhængig af ydre omstændigheder.

Det understregede tidligere cheffkonsulent George Thomas i konferencens åbningsforedrag om glædens teologi. Derfor kan alle tænde et glædens lys for et andet menneske.

Flygtningeliv dengang og i dag var emnet for en samtalecafé, hvor tidligere overrabbiner Bent Melchior blev interviewet af den eritreanske flygtning Abel Zehmret. I samtalen mellem de to tidligere bådflugtninge fortalte Bent Melchior levende om, hvordan han for 74 år siden måtte flygte til Sverige i en fiskekutter sammen med sin familie, da nazisterne i oktober 1943 indledte jagten på de danske jøder.

– Jeg vil aldrig glemme den dag, vi forlod vores lejlighed på Frederiksberg og lukkede døren bag os. Til forskel fra flygtninge i dag vidste vi, at Sverige ville tage imod os, men vi vidste ikke, om vi ville nå frem. Efter krigen var vi så heldige at kunne rejse tilbage til Danmark, hvor vi siden har bidraget til samfundet på

mange områder. Også i dag har flygtninge meget at bidrage med, lød det fra Bent Melchior, der modtog spontane klapsalver for sine ærlige og livsbekræftende svar.

I et hovedforedrag om flygtninge med traumer fortalte psykolog Lars Koberg Christiansen, hvordan han har oplevet, at troen på Gud har hjulpet mennesker til at genfinde håbet midt i angst og rædsel.

– Et menneske behøver noget at stå på for at kunne arbejde med alt det svære. For selv om eksil indebærer mange gevinster, er der en masse tab, understregede den erfarne psykolog.

Også herboende flygtninge bidrog med erfaringsnære beretninger om, hvordan den kristne tro har gjort det muligt at bevare glæden trods traumatiske oplevelser. Det vakte til eftertanke hos mange. Som en deltager udtrykte det: Måske er det flygtninge, der kan hjælpe os med at genopdage en dybere glæde og taknemmelighed for livet.

Lad glæden gro: Inspirationskonference i København den 3.-5. november arrangeret af Tværkulturelt Center m.fl. Konferencen samlede godt 100 deltagere fra hele landet.

Stjernestunder i Allerød

Aktivitetspris til cykelværksted for flygtninge

Det handler om meget mere end cykler. Det handler om mennesker og meningsfuldt fællesskab. Det ved både danskere og nydanskere i Allerød, hvor der står stor respekt om cykelværkstedet FIX A BIKE i Menighedshuset, der ejes af Indre Mission.

Når det populære cykelværksted i år modtog Tværkulturelt Centers aktivitetspris, er det fordi der er tale om et nyskabende projekt, der med små midler, godt humør og et stort frivilligt engagement imødekommer et konkret behov hos flygtninge og asylansøgere for en billig cykel og dermed større bevægelsesfrihed i hverdagen. Men cykelværkstedet er også et uformelt mødested, hvor alle kan være med uanset religiøs overbevisning.

Arbejdsfællesskab

Prisen er samtidig en anerkendelse af, at det er lykkedes initiativtagerne at skabe et åbent og inkluderende arbejdsfællesskab, hvor flygtninge både kan få hjælp til at reparere deres cykler og bruge deres færdigheder til at hjælpe andre. Og så bliver alle mødt med smil og højt humør. For cykelværkstedet er også et sted, hvor man hygger sig, griner sammen og spiser franskrødstmadder, fortæller Stella Meldgaard, folkeskolelærer og sammen med sin mand Lars Meldgaard initiativtager til cykelværkstedet og flere andre tilbud til flygtninge og asylansøgere ud fra Menighedshuset på Aggerbovej, der ligger få kilometer fra to asylcentre.

Typisk lægger 20-30 flygtninge og asylansøgere vejen forbi Menighedshuset, når cykelværkstedet har åbent to timer lørdag eftermiddag. Og behovet er åbenlyst, forklarer Stella Meldgaard.

– Vi kan mærke, at flygtningene rigtig gerne vil møde danskere. Mange tager deres venner med. De kan godt lide, at det også er et arbejdsfællesskab. Nogle kommer for hyggens skyld og kigger måske bare på. Andre kommer for at få en cykel eller hjælpe til med at reparere deres egen eller venners cykler. De ved, at der altid er kaffe på kanden og en rar og hyggelig atmosfære. Det giver en god følelse at kende nogen i den by, hvor man bor – og selv at blive genkendt. Cykelværkstedet er et åbent sted, hvor man bare kan droppe ind og gøre noget sammen med andre. Det store hit er at få lov at bruge vinkelsliberen!

Sådan startede det

Det er Lars Meldgaard, der sammen med to faste frivillige står for cykelværkstedet, der har eksisteret i to år. Til daglig er han planlægningsleder på et stålværk, men han bruger gerne lørdag eftermiddag i cykelværkstedet.

– Vi startede, fordi vi fandt ud af, at asylansøgere fra de to nærliggende centre ofte ikke havde penge til offentlig transport. På to år har vi foreløbig uddelt eller

solgt 160 cykler. Når vi åbner klokken 14, er der næsten altid nogle, der står og venter, fortæller han. Stella Meldgaard supplerer:

– Vi kan se, hvordan en cykel gør det lettere for asylansøgere at deltage i aktiviteter, hvor de møder danskere. De er simpelt hen så glade, når de får en cykel. Også muslimer gør brug af cykelværkstedet. Somme tider er der nogle, der lige skal ind og se Menighedshuset. Hvorfor har I et kors på væggen, spørger de. Når de spørger, fortæller vi gerne.

Goodwill

Siden starten i 2016 har der været stor interesse for det kirkelige cykelprojekt, der blandt andet er gjort kendt gennem Venligboerne, Facebook og diverse hjemmesider. Og så går det mund til mund.

– Lige nu ser vi mange iranere, afghanere og kurdere, som også kommer til andre aktiviteter i Menighedshuset. Mange af dem bor på Udrejsecenter Sjælsmark. En anden gruppe er eritreanere og syrere, der har fået asyl, og som ofte er henvist til at bo sammen i midlertidige boliger, hvor de i hverdagen er isoleret fra danskere. For dem betyder det rigtig meget at have et uformelt sted, hvor de kan møde danskere og foretage sig

“ Cykelværkstedet er blevet en platform for diakonalt arbejde, som rigtig mange gerne vil være med til og kan se værdien af.

Stella Meldgaard, folkeskolelærer

noget nyttigt, forklarer Stella Meldgaard.

Blandt de frivillige er to eritreanere og en syrer, der var med i København til prisoverrækkelsen. De bor alle i Allerød, hvor de går på sprogskole. For dem er cykelværkstedet en oplagt mulighed for at møde danskere uden for sprogskolen.

– Her kan vi tage vores venner med, tale dansk med danskere og være med til at hjælpe andre. Det er et rigtig hyggeligt sted, siger de samstemmende.

Stella Meldgaard er ikke i tvivl om, at cykelværkstedet har været med til at skabe større goodwill over for flygtninge i lokalområdet,

– Projektet har givet os en kæmpe stor berøringsflade med danskere og nydanskere her i byen. Lige fra den første dag har vi mærket stor respekt og anerkendelse. Folk ved, at der sker noget i Menighedshuset, og donerer gerne deres brugte cykler – både børnecykler, voksencykler og cykelvogne. Cykelværkstedet er blevet en platform for diakonalt arbejde, som rigtig mange gerne vil være med til og kan se værdien af. Mange vil jo gerne gøre noget for flygtninge. Cykelværkstedet er en konkret mulighed – også for folk, der ikke kalder sig religiøse.

BMF

FIX A BIKE: Cykelværkstedet er en aktivitet under Indre Mission. For flygtninge med opholdstilladelse koster en cykel 50 kr. Asylansøgere og børn under 15 år kan få en gratis cykel.

Cykelværkstedet FIX A BIKE i Menighedshuset i Allerød har modtaget Tværkulturelt Centers aktivitetspris STJERNESTUNDER 2017. Stella og Lars Meldgaard fra Menighedshuset fik overrakt prisen på Tværkulturelt Centers konference i København i november sammen med nogle af de frivillige, der i sin tid kom til Danmark som flygtninge fra Syrien og Eritrea.

Tvær- KULTURELT CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 C · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tværkulturelt-center.dk
www.tværkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
Giro 7707231 (korttype 01)

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood

Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjøstrup

Regnskabsfører: Ilse Due

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Promissio • Indre Mission

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer
Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Abildgård Kirke, Frhvn. • Adventskirken, Vanløse
Ansgar Kirke, Aalborg • Apostelkirken, Kbh. • Bellahøj/ Utterslev Kirke
• Bethlehemskirken, Kbh. • Bistrup Kirke • Bording-Christianshede
Sogn • Borris Kirke • Brøndby Strand Kirke • Brønderslev Kirke • Bråby
Sogn • Buddinge Kirke • Bårse-Beldringe Sogn • Christians Kirke,
Christianshavn • Christians Kirke, Århus • Christianskirken, Fredericia
Christianskirken, Kgs. Lyngby • Christianskirken, Sønderborg
Dronninglund Kirke • Egvad Sogn • Emdrup Kirke • Enghave Kirke,
København • Fakse Kirke • Fjellstervang Kirke • Folkekirkens
Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Fredens-Nazaret Sogn, København
Frederikssund Kirke • Garnisonskirken • Gellerup Kirke, Brabrand
Gl. Haderslev Kirke • Gilleleje Kirke • Gistrup Kirke • Glostrup Sogn
Greve Sogn • Græsted Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev
Domsogn • Hadsund Kirke • Hannerup Kirke, Fredericia
Haraldskirken, Gladsaxe • Haslev Kirke, Århus • Haslev Kirke
Hasseri Kirke, Aalborg • Hellevad Menighedsråd • Hemmet Kirke
Hendriksholm Kirke, Rødovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke
Hillerød Sogn • Hillested- Skørringe Pastorat • Hirtshals Kirke
Hjortkær Sogn • Holstebro Kirke • Husumvold Kirke, Brønshøj
Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke, Vanløse • Højelse Sogn
International Church of Copenhagen • Ikast Kirke • Jesuskirken, Valby
Jetsmark Kirke • Karlslunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kgs. Lyngby
Sogn • Kildebrønde Sogn, Greve • Kingo-Samuel Sogn, Kbh.
Knudsker Sogn • Korsvejskirken, Kastrup • Kundby Sogn • Kvaglund
Kirke, Esbjerg • Kong-Svine Pastorat • Lerup-Tranum Pastorat
Lindehøj Kirke, Herlev • Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus
Kirke • Lyng Kirke, Fredericia • Lønsing-Korning Sognekalde
Margrethe Sogn, Aalborg • Mørkhøj Kirke • Nathanaels Kirke,
København • Nexø Kirke • Nørre Løgum Kirke • Nørre Snede Kirke
Nørrelandskirken, Holstebro • Nørremarkskirken, Vejle
Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro Kirke • Rindum Sogn
Ringive Sogn • Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke,
Hvidovre • Roskilde Domsogn • Rødovre Kirke Rønne Kirke • Samsø
Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke,
Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jacobi Kirke, Varde
Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct. Michaelis Kirke, Fredericia
Sct. Nicolai Sogn, Vejle • Sct. Pauls Kirke, Kbh. • Sct. Pauls Kirke,
Århus • Sct. Peders Sogn, Randers • Silkeborg Kirke • Simeon Skt.
Johannes Sogn • Simon Peters Kirke, Kolding • Skanderup Kirke
Smørum Kirke • Snebjerg Kirke • Solvang Kirke, København
Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke • Sundby Sogn
Sæby Kirke • Søllerød Kirke • Sønderbro Kirke, Horsens
Søndermarkskirken, Viborg • Tagensbo Kirke, Kbh. • Timotheuskirken,
Valby • Tingbjerg Kirke • Toreby Sogn, Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn
Tyrstrup Kirke • Tåstrup Nykirke • Vejleå Kirke, Ishøj • Vesterbro Sogn
Viby Kirke, Århus • Videbæk Pastorat • Vigerslev Kirke • Vildbjerg
Kirke • Vindinge Sogn • Vipperød Pastorat • Vor Frue Kirke,
København • Vor Frelsers Sogn, Chr.havn • Værløse Sogn • Zions
Kirke, Esbjerg • Ølgod Valgmenighed • Ølsted Sogn • Aaby Kirke,
Århus Bykirke • Det Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift
Mødested - Kirkens Indvandrerarbejde på Vesterbro
Mødested Amager

Associerede medlemmer: Alive Bible Congregation • Bethel World
Mission Church • Chinese Church in Copenhagen • Church of Love
Denmark • Church on the Rock, Valby • Den Etiopisk-Ortodokse
Menighed, Århus • Den Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St.
Marcus • Emmanuel - Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i
Løgstør • Fælleskirken, Ølstykke • God's Ambassadors International,
Avedøre • Int. Temple Bridge Ministries • Living Word Empowerment
Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab • International
Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg • Mar Mari's
Assyriske Menighed • Myanmar Christian Fellowship • Narrow Gate
Church • Resurrection Int. Chr. Center • Revival Ministry DK Serbisk-
Ortodoks Menighed, Odense • St. Alban's Anglican Church Svenska
Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark
Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. konsulent i UNICEF Adnan Dahan (formand) • Sproglærer Hanne
Thinggård, Christiansfeld • Tværkulturel konsulent Krista Rosenlund
Bellows • Agronom Tesfu Ghebru • Tidl. sognepræst Inge With
Johannesen • Tidl. chefkonsulent George Thomas • Sognepræst
Lisbeth Thomsen • Lærer Nikolaj Hauge Thormann

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood
Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun
Tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder Elizabeth Padillo Olesen
Sats og repro: minigrafisk
Tryk: Color Print A/S, Mors

Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø

STJERNESTUNDER: Tværkulturelt Center uddeler hvert år en aktivitetspris til et kirkeligt initiativ, der fremmer flygtninges integration i det danske samfund. Prisen består af afrikanske kurve med stjernechokolade samt 400 PR-kort.